

Orchestre des Champs-Élysées & Herreweghe —*Simfonies núm. 4 i 7* de Beethoven

Palau 100 - Concert fora d'abonament

Dimarts, 6 de maig de 2025 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Orchestre des Champs-Élysées
Philippe Herreweghe, director

I

Ludwig van Beethoven (1770–1827)
Simfonia núm. 4, en Si bemoll major, op. 60

- I. Adagio – Allegro vivace
- II. Adagio
- III. Allegro vivace
- IV. Allegro ma non troppo

II

Ludwig van Beethoven
Simfonia núm. 7, en La major, op. 92

- I. Poco sostenuto – Vivace
- II. Allegretto
- III. Presto
- IV. Allegro con brio

Durada del concert:

Primera part, 35 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 45 minuts.

La durada del concert és aproximada.

Concert enregistrat per Catalunya Música.

#simfònica #músicauniversal #gransfigures

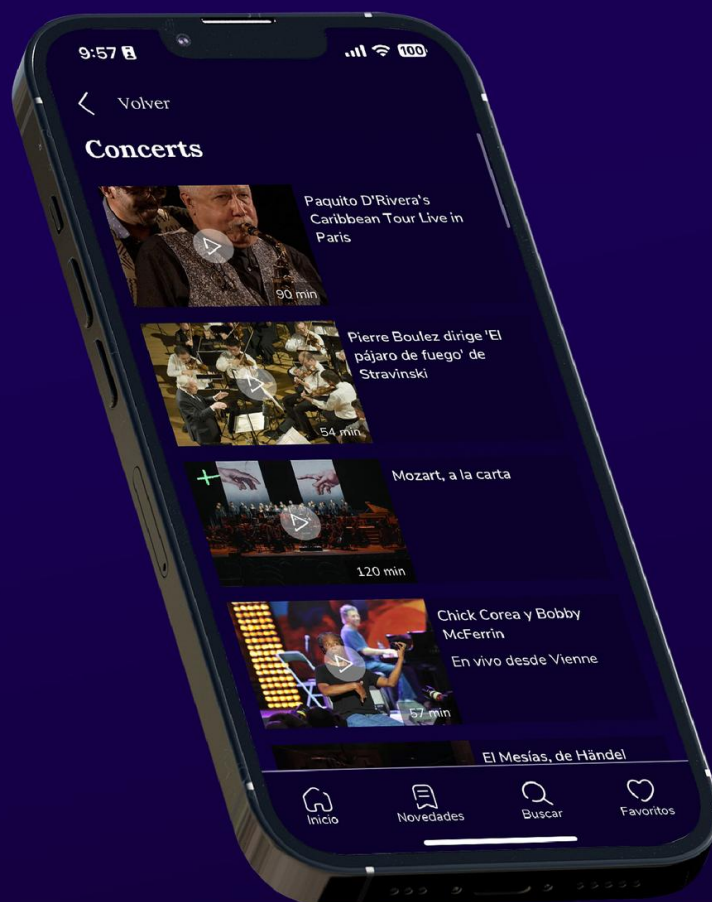
Aquest concert està dedicat a la memòria de Joan Uriach Marsal,
en agraïment pel seu suport especial a l'Orfeó Català i al Palau de la
Música Catalana.

CaixaForum⁺

La cultura que t'espera

Connecta't a la plataforma gratuïta de cultura i ciència. Sèries, documentals, pòdcasts, concerts i molt més

Connecta't

BAIXA A
Google Play

Aconsegueix-ho al
App Store

caixaforumplus.org

Fundació "la Caixa"

Poema

Semper festina tarde

Tot reconeix
el ritual dels llavis fonedissos,
com el prec que sobrevola
les balances del temps,
imposant-se com s'imposen
les traces que perduren.

I després?
No hi ha després
si el doll de l'eufòria
és un acord que ens obre
la música anhelada.

Som la pura violència
de cada pas furtiu,
la fulla voladissa
a les mans d'un ancià,
el pes del cos cansat
al cadiral del pare.

Però, fet i fet,
per què volem
concloure el traç
que resta inalterable?

Memòria és ventre, cendra,
ombra que s'allarga.
Apressem-nos, doncs,
a poc a poc.

Allò que no s'acaba
dura eternament.

Lluís Calvo

Del llibre *Ancestral*.

Vic: Cafè Central i Eumo Editorial, 2019.

Avançament de temporada
2025–2026

Palau
de la Música
Catalana

—Palau 100

21.10.25

musicAeterna
& Currentzis

27.10.25

Fujita, Royal Philharmonic
Orchestra & Petrenko
—*Simfonia núm. 2* de Sibelius

06.11.25

Orquestra Filharmònica
de Tòquio & Chung
—*La consagració de la primavera*
de Stravinsky

21.11.25

Orquestra Simfònica de la Ràdio
de Baviera & Rattle
—*Simfonia núm. 7* de Bruckner

21.01.26

Orquestra Simfònica de l'SWR
de Stuttgart & Roth
—*Daphnis et Chloé* de Ravel

17.02.26

London Symphony Orchestra
& Nosedà
—*Concert per a piano núm. 2*
de Chopin

18.02.26

West-Eastern Divan
Orchestra & Mehta
—Schubert i Beethoven

11.03.26

Balthasar Neumann Chor
& Orchester & Sow
—Palestrina, Donati i Bruckner

18.03.26

Soltani, Orquestra Simfònica d'Islàndia
& Ollikainen
—*L'ocell de foc* de Stravinsky

29.04.26

Jansen & Camerata Salzburg
—*Les quatre estacions* de Vivaldi

19.05.26

Staatskapelle Dresden & Gatti
—*Requiem* de Verdi

27.05.26

Budapest Festival Orchestra & Fischer
— Escena final de *La valquíria*
de Wagner

Abonaments ja disponibles a partir de 250 euros.
Abonaments a la carta a la venda a partir del 19 de maig
i entrades individuals a partir del 26 de maig.
Més informació a palaumusica.cat i a Taquilles del Palau.

Comentari

Sempre Beethoven

No hi ha temporada de concerts simfònics en què no s'interpreti alguna vegada una obra de Beethoven. El seu catàleg per a aquesta formació comprèn nou simfonies, deu obertures, dues misses, dues cantates, una fantasia coral, cinc concerts per a piano, un concert per a violí i un triple concert. Què té Beethoven perquè no hagi deixat de sonar al llarg de dos-cents anys? Què fa que el públic, lluny de sentir-se'n avorrit o decebut, sembli estar-hi encantat i amb ganes d'acudir al concert? Què empeny a oferir un repertori monogràfic en una època en la qual les llistes de reproducció i els algorismes barregen els treballs d'uns i altres? Hi ha moltes respostes possibles a aquestes preguntes, perquè en Beethoven conflueixen una capacitat extraordinària per innovar en la composició i una atractiva biografia que inclou el fet insòlit que escrivís peces monumentals amb greus problemes auditius.

Els estudis sobre percepció musical determinen que la nostra oïda se sent atreta per aquelles músiques en què troba un bon equilibri entre el record i l'expectació. És a dir, músiques en les quals hi ha melodies ben definides amb caràcter de tema que apareixen diverses vegades i que es combinen amb altres melodies secundàries; harmonies que ens condueixen a determinar on comencen i acaben les frases, juntament amb unes altres que ens mantenen en tensió; ritmes que ens conviden a moure els peus o que en un moment donat ens sorprenen i ens fan canviar el pols; combinacions instrumentals habituals amb d'altres que són noves, o volums que ens obliguen a contenir la respiració per no trencar la màgia del quasi silenci i que contrasten amb d'altres, forts, amb els quals voldríem gairebé cridar.

Tot això és el que trobem, en major o menor mesura, en totes i cadascuna de les composicions de Beethoven.

La *Simfonia núm. 4*, en *Si bemoll major*, op. 60 ha passat a la història de la música acompanyada de la definició que va donar-ne el compositor Robert Schumann, “*una esvelta donzella grega entre dos gegants nòrdics*”. La raó per la qual aquesta obra es diferencia de l’energia i potència de les *Simfonies núm. 3* i *núm. 5* és de caràcter pràctic. L’estiu del 1806 Beethoven va rebre l’encàrrec, del comte Franz von Oppersdorff, d’escriure una simfonia per a la seva orquestra privada en línia amb l’estil de l’alegre *Simfonia núm. 2*. L’acord econòmic incloïa que l’estrena l’havia de fer l’orquestra de Von Oppersdorff, però aquest punt no es va complir. A més de compondre, Beethoven s’ocupava d’organitzar concerts monogràfics per estrenar i donar a conèixer les seves obres, i sabia bé com arribar al públic que li interessava. La *Simfonia núm. 2* es va escoltar la primavera del 1807 juntament amb l’*Obertura Coriolà* i el *Concert per a piano núm. 4* en un recital privat a Viena i un any més tard en un concert públic al Burgtheater de la mateixa ciutat.

Seria un error escoltar aquesta simfonia com un parèntesi en la revolució que havia iniciat amb la brutal *Simfonia núm. 3*, “*Heroica*”. Beethoven és Beethoven i a la *Simfonia núm. 4* apareixen també novetats que val la pena escoltar amb atenció i posar en valor. Aquesta “esvelta donzella grega”, encara que no sigui gegant, té una enorme força i expressió.

Després del tens inici del primer moviment, presenta el primer tema amb un caràcter bastant inofensiu en cordes i vent-fusta, i després ho transforma en una cosa molt més ferma amb tota l’orquestra. Un meravellós joc d’intensitats que ens hi manté connectats al llarg de les tres parts (exposició-desenvolupament-reexposició).

Al segon moviment, sobre un obstinat rítmic, se succeeixen solos instrumentals, entre els quals destaquen el de clarinet i de flauta, que ens demostren l’efecte gens avorrit de la repetició variada. El tercer moviment té caràcter de *scherzo*, paraula que significa broma, i contrasta amb una secció de trio en la qual l’orquestra sona més lírica i menys voluminosa. La *Simfonia* es tanca amb un moviment molt festiu en el qual destaquen les parts de *motu perpetuo* de les cordes. Aconsegueix generar una energia desbordant i un final que ens porta de la sorpresa a l’aplaudiment.

La *Simfonia núm. 7*, en *La major*, *op. 92* està dedicada al comte Moritz von Fries, un dels grans patrocinadors de la vida musical vienesa del moment. Beethoven va trigar uns divuit mesos a completar la composició, en un període de la seva vida (1811-1812) en què la sordesa, provocada per una otosclerosi, cada vegada li feia més difícil tocar el piano. No obstant això, la seva oïda musical interna li continuava proporcionant idees magnífiques que, combinades amb el seu talent i dedicació a l'art de l'orquestració, el van dur a compondre obres com aquesta *Simfonia*. Una peça que ens mostra com l'artista malhumorat, vehement, amargat i arrogant que imaginem, també era un ésser humà afectuós i respectuós amb les persones a les quals estimava, positiu, bromista, alegre i amb moments en què era feliç. Aquest contrast s'escolta des de l'inici en una introducció que dona pas a un primer moviment amb un tema joïós en la flauta que esdevé enorme després amb tota l'orquestra. El segon moviment es va haver de repetir el dia de l'estrena i és un dels fragments més coneguts de Beethoven. Trenca la tradició del moviment lent oferint-nos un emocionant "Allegretto" amb un obstinat rítmic a partir del qual es genera tot. El "Presto" és, igual que a la *Simfonia núm. 4*, un animat *scherzo* que es combina dues vegades amb un trio de caràcter campestre. D'aquesta manera la forma és més original, perquè té cinc parts (A-B-A-B-A). El final és tan frenètic i triomfal que és impossible no percebre-hi les ganes de viure d'aquest home de quaranta-un anys que l'estava escrivint.

Beethoven en monogràfic o no, és sempre Beethoven. Un compositor fonamental en la història de la música, una personalitat imprescindible en la història de la humanitat.

Sofia Martínez Villar, doctora en teoria i crítica de les arts.
Especialista en formació de l'oïda musical

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Biografies

Orchestre des Champs-Élysées

© OCE

Interpreta repertori de Haydn a Debussy amb instruments d'època. Fundada el 1991 per una iniciativa conjunta d'Alain Durel, director del Théâtre des Champs-Élysées, i Philippe Herreweghe, ha tingut residència artística durant diversos anys al Théâtre des Champs-Élysées i al Palais des Beaux-Arts de Brussel·les, i ha actuat a la majoria de les grans sales de concerts: Musikverein de Viena, Concertgebouw d'Amsterdam, Barbican Centre de Londres, Philharmonie de Múnic, Berlín i Colònia, Alte Oper de Frankfurt, Gewandhaus de Leipzig, Lincoln Center de Nova York, Parco della Musica de Roma, auditoris de Lucerna i Dijon, etc. També ha actuat al Japó, Corea, la Xina i Austràlia.

És dirigida per Philippe Herreweghe, però també ha tingut directors convidats, entre els quals Louis Langrée, Daniel Harding, Christian Zacharias, Heinz Holliger, Christophe Coin i René Jacobs.

Amb el temps el seu repertori s'ha anat ampliant considerablement, i actualment abasta més de cent cinquanta anys de la història de la música. Les darreres temporades mostren aquesta evolució, amb obres de Mozart i Haydn, però també de Dvořák, Brahms, Mahler, Ravel i Stravinsky.

Sota la direcció de Philippe Herreweghe l'orquestra segueix la seva enriquidora col·laboració artística amb el Collegium Vocale Gent, amb el qual enregistra les grans obres del repertori. Les més recents: *Alt-Rhapsodie* de Brahms, *Missa solemnis* de Beethoven, *Te Deum* de Bruckner i *Christus am Ölberge* de Beethoven han estat àmpliament aclamades per la crítica internacional.

Des del 2014 ha desenvolupat una relació especial amb el director Louis Langrée, tant en òpera com en música francesa: *Pelléas et Mélisande* (2014), *La mer* (2016), *Le Comte Ory* (2017), *Hamlet* (2018), *Fortunio* (2019), *La valse / Boléro* (2019 i 2020), *Carmen* i *Saint-Saëns* (2023). Algunes d'aquests produccions (*Hamlet*, *Fortunio*) també han estat filmades i han assolit un gran èxit internacional. El 2024 l'Opéra Comique va convidar l'orquestra per a una producció Stravinsky-Ravel: *L'heure espagnole* i *Pulcinella*.

La divulgació és el centre del projecte de l'Orchestre des Champs-Élysées. A la regió de la Nova Aquitània, l'orquestra contribueix a la Jeune Orchestre de l'Abbaye (JOA) a Saintes, que és una orquestra escolar dedicada a l'especialització amb instruments d'època.

Alhora, du a terme un ampli programa de sensibilització musical per a alumnes de secundària mitjançant el Choeur et Orchestre des Jeunes, en col·laboració amb el Théâtre Auditorium de Poitiers.

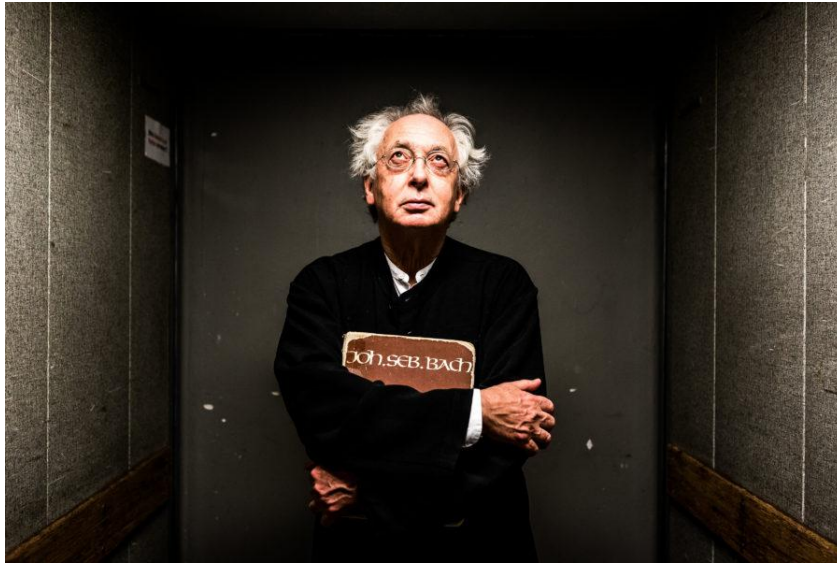
Durant el bienni 2024-2026 té el programa europeu Nova Odissea Europa (NOE) entorn de les acadèmies Beethoven d'Itàlia i Armènia.

L'Orchestre des Champs-Élysées, associada al Théâtre Auditorium de Poitiers (TAP) i amb residència artística a la regió de la Nova Aquitània, està subvencionada per la DRAC Nouvelle-Aquitaine, la regió Nouvelle-Aquitaine i la ciutat de Poitiers. També rep el suport del Centre National de la Musique, l'Institut Français i la Société de Perception et de Distribution des Droits des Artistes-Interprètes (SPEDIDAM) per a les seves gires a l'estranger, i d'Europe Créative per al seu programa de formació NOE.

És membre fundador de la Fédération des Ensembles Vocaux et Instrumentaux Spécialisés (FEVIS) i membre del sindicat PROFEDIM (de productors, festivals, conjunts i difusors de música independents).

L'Orchestre des Champs-Élysées dona les gràcies al Cercle des Amis i al club de negocis Contre-Champs.

Philippe Herreweghe, director

© Wouter Maeckelberghe

Nascut a Gant, va compaginar els estudis universitaris amb la formació musical al conservatori, a la classe de piano de Marcel Gazelle. En aquella època va començar a dirigir i el 1970 va fundar el Collegium Vocale Gent. Nikolaus Harnoncourt i Gustav Leonhardt es van sentir atrets pel seu enfocament excepcional de la música i el van convidar a col·laborar en l'enregistrament de la integral de les *Cantates* de Bach.

La seva concepció de la música vocal, tan viva, plena d'autenticitat i d'acord amb la retòrica adient, ben aviat fou valorada arreu. El 1977 fundà a París el conjunt La Chapelle Royale, especialitzat en la interpretació de la música del Segle d'Or de Versalles.

Del 1982 al 2002 fou el director artístic de les Académies Musicales de Saintes. Durant aquells anys va crear diversos grups, entre els quals destaca, com a extensió de la Chapelle Royale, l'Orchestre des Champs-Élysées, fundada el 1991, que era la primera orquestra de França dedicada als repertoris preromàntic i romàntic interpretats amb instruments d'època.

Des del 2009 Philippe Herreweghe col·labora activament amb el Collegium Vocale Gent i l'Orchestre des Champs-Élysées per desenvolupar un gran cor simfònic europeu que acara les grans obres corals del Romanticisme i Postromanticisme.

Al capdavant de l'Orchestre des Champs-Élysées porta trenta anys explorant el gran repertori simfònic, de Haydn a Mahler, passant per Beethoven, Brahms i Bruckner.

És també director de l'Antwerp Symphony Orchestra des del 1997. Complementàriament està duent a terme una carrera com a director convidat de grans orquestres, com la Concertgebouworkest d'Amsterdam, Gewandhausorchester de Leipzig i Tonhalle Orchester de Zúric. Les properes temporades té previst de col·laborar amb la Staatskapelle de Dresden, London Philharmonia Orchestra, Kammerorchester Basel i Cleveland Orchestra.

Philippe Herreweghe té una àmplia discografia de més de cent vint enregistraments amb segells tan importants com Harmonia Mundi France, Virgin Classics i Pentatone. El 2010, juntament amb Outhere-Music va crear el seu propi segell, ϕ (PHI).

Amb l'Orchestre des Champs-Élysées ha enregistrat, entre d'altres, versions de referència de les tres darreres *Simfonies* de Mozart, la integral de les *Simfonies* de Schumann, les quatre *Simfonies* de Brahms i Mahler, i les *Simfonies* núm. 4, 5, i 7 de Bruckner. Gran especialista en música vocal, els seus enregistraments amb orquestra i el Collegium Vocale Gent han estat unànimement aclamats per la crítica internacional, des del *Requiem* de Mozart fins al *Tè Deum* de Bruckner, passant per la *Missa solemnis* de Beethoven, *Elias* de Mendelssohn i *Un rèquiem alemany* de Brahms.

Per la seva creativitat i compromís artístic, ha rebut nombrosos guardons: ambaixador cultural de Flandes amb el Collegium Vocale Gent (1993), doctor *honoris causa* per la Universitat Catòlica de Lovaina (1997), Chevalier de la Légion d'Honneur de França (2003), Medalla Bach de la Ciutat de Leipzig per la seva tasca com a intèrpret de les obres de Bach (2010) i el Premi Ultima atorgat pel govern flamenc al mèrit cultural general (2021).

Formació

Orchestre des Champs-Élysées

Violins I – Alessandro Moccia, Ilaria Cusano, Giusy Adiletta, Roberto Anedda, Catherine Arnoux, Carlotta Conrado, Julia Didier, Solenne Guilbert, Enrico Tedde.

Violins II – Corrado Masoni, Adrian Chamorro, Diego Castelli, Asim Delibegovic, Chloé Jullian, Clara Lecarme, Andreas Preuss, Sebastiaan Van Vucht.

Violes – Catherine Puig, Agathe Blondel, Laurent Bruni, Brigitte Clement, Delphine Grimbert, Luigi Moccia.

Violoncelles – Ageet Zweistra, Andrea Pettinau, Vincent Malgrange, Hilary Metzger, Harm-Jan Schwitters.

Contrabaixos – Axel Bouchaux, Marco Behtash, Damien Guffroy, Massimo Tore.

Flautes – Anastasiia Fedchenko, Amélie Michel.

Oboès – Emmanuel Laporte, Taka Kitazato.

Clarinets – Álvaro Iborra, Daniele Latini.

Fagots – Julien Debordes, Jean-Louis Fiat.

Trompes – Bart Aerbeydt, Jean-Emmanuel Prou.

Trompetes – Sander Kintaert, Yorick Roscam.

Timbales – Marie-Ange Petit.

També et pot interessar...

Palau 100

Dilluns, 26.05.25 – 20 h

Sala de Concerts

—*Simfonia Resurrecció* de Mahler

Orfeó Català (Pablo Larraz, director)

Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca

Daniel Harding, director

G. Mahler: *Simfonia núm. 2, “Resurrecció”*

Preus: de 25 a 115 euros

Amb el suport de:

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep

Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

